

BESLUT

RÅDETS BESLUT (Gusp) 2021/257

av den 18 februari 2021

till stöd för Oslo-handlingsplanen för genomförande av 1997 års konvention om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 28.1 och 31.1,

med beaktande av förslaget från unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, och

av följande skäl:

- (1) Unionen bör verka för en hög grad av samarbete på alla områden för internationella förbindelser, bland annat för att bevara freden, förebygga konflikter och stärka den internationella säkerheten i enlighet med målen och principerna för Förenta nationernas stadga.
- (2) Den 12 december 2003 antog Europeiska rådet en europeisk säkerhetsstrategi, i vilken globala utmaningar och hot identifierades och i vilken man efterlyste en regelbaserad internationell ordning, grundad på effektiv multilateralism och välfungerande internationella institutioner.
- (3) Konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring (nedan kallad *konventionen*) trädde i kraft den 1 mars 1999. Den utgör det enda övergripande internationella instrument som erbjuder en övergripande respons för att få ett slut på det lidande och de dödsfall som orsakas av antipersonella minor, bland annat genom att förbjuda användning, lagring, produktion, handel och överföring och säkerställa att de förstörs samt erbjuder hjälp till offren. Sedan den 1 juni 2013 är samtliga medlemsstater parter i konventionen.
- (4) Den 23 juni 2008 antog rådet gemensam åtgärd 2008/487/Gusp ⁽¹⁾ till stöd för universalisering och genomförande av konventionen.
- (5) Den 3 december 2009, vid konventionens andra översynskonferens, antog konventionsstaterna Cartagena-handlingsplanen 2010–2014 angående universalisering och genomförande av alla aspekter av konventionen. Vid konventionsstaternas tionde möte 2010 antog konventionsstaterna ett direktiv från konventionsstaterna till enheten för stöd till genomförandet, i vilket de enades om att konventionens enhet för stöd till genomförandet (ISU) bör ge råd och tekniskt stöd till konventionsstaterna om universaliseringen och genomförandet av konventionen, underlätta kommunikationen mellan konventionsstaterna och främja kommunikation och information om konventionen både till stater som inte är konventionsstater och till allmänheten. Vid konventionsstaternas fjortonde möte 2015 antog konventionsstaterna ett beslut om starkt finansiell styrning och insyn inom ISU, i vilket det fastställdes under vilka villkor ISU får vidta åtgärder eller inleda projekt som inte ingår i dess årliga budget, inbegripet på inbjudan av konventionsstater eller stater som inte är parter i konventionen.
- (6) Den 13 november 2012 antog rådet beslut 2012/700/Gusp ⁽²⁾ till stöd för genomförandet av Cartagena-handlingsplanen 2010–2014.

⁽¹⁾ Rådets gemensamma åtgärd 2008/487/Gusp av den 23 juni 2008 till stöd för universalisering och genomförande av 1997 års konvention om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring inom ramen för den europeiska säkerhetsstrategin (EUT L 165, 26.6.2008, s. 41).

⁽²⁾ Rådets beslut 2012/700/Gusp av den 13 november 2012 inom ramen för den europeiska säkerhetsstrategin till stöd för genomförandet av Cartagena-handlingsplanen 2010–2014, som antogs i Cartagena av konventionsstaterna till 1997 års konvention om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring (EUT L 314, 14.11.2012, s. 40).

- (7) Vid konventionens tredje översynskonferens den 27 juni 2014 antog konventionsstaterna Maputo-handlingsplanen 2014–2019 som syftar till att göra betydande och hållbara framsteg mot genomförandet av konventionen under perioden 2014–2019 och utfärdade en gemensam förklaring om strävan att senast 2025 i största möjliga utsträckning uppnå konventionens mål.
- (8) I sina slutsatser av den 16 och 17 juni 2014 vid den tredje konferensen för översyn av konventionen erinrade rådet om att unionen är enad i sin strävan att uppfylla målen i konventionen och att unionen och dess medlemsstater sedan lång tid tillbaka stöder minröjning och förstöring av lagrade antipersonella minor och lämnar bistånd till offer för antipersonella minor. I dessa slutsatser upprepade rådet unionens orubbliga stöd för ett fullt och effektivt genomförande av konventionen från konventionsstaternas sida och dess åtagande att främja en universalisering av konventionen samt att tillhandahålla resurser för att finansiera åtgärder mot minor och konkret och hållbart bistånd till offer för antipersonella minor, deras familjer och de samhällen de lever i.
- (9) Den 4 augusti 2017 antog rådet beslut (Gusp) 2017/1428 ⁽¹⁾, till stöd för genomförandet av Maputo-handlingsplanen 2014–2019.
- (10) Den 25 juni 2019 antog rådet slutsatser om EU:s ståndpunkt i fråga om ett skärpt förbud mot antipersonella minor (truppminor) mot bakgrund av den fjärde konferensen för översyn av konventionen om förbud mot antipersonella minor (truppminor) den 25–29 november 2019 i Oslo. Rådet ansåg att konventionen, som trädde i kraft för 20 år sedan, är en framgångssaga om nedrustningsdiplomati och ett exempel på vad unionen representerar: en regelbaserad internationell ordning som bygger på respekt för mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt. Rådet konstaterade dock att konventionens mål ännu inte har uppnåtts till fullo.
- (11) Vid den fjärde konferensen om översyn av konventionen, som hölls i Oslo 2019, antog konventionsstaterna Oslo-handlingsplanen 2020–2024. I Oslo-handlingsplanen 2020–2024 anges de åtgärder som konventionsstaterna bör vidta under perioden 2020–2024 för att stödja konventionens genomförande, med utgångspunkt i resultaten av de tidigare handlingsplanerna. Som en del av sitt uppdrag ger ISU stöd till konventionsstaterna i genomförandet av deras skyldigheter enligt konventionen och deras åtaganden enligt Oslo-handlingsplanen 2020–2024.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. I syfte att bidra till människors säkerhet genom att stödja genomförandet av Oslo-handlingsplanen 2020–2024 (nedan kallad *Oslo-handlingsplanen*) som antogs av konventionsstaterna vid den fjärde konferensen för översyn av 1997 års konvention om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring (nedan kallad *konventionen*), inom ramen för den europeiska säkerhetsstrategin och i överensstämmelse med relevanta beslut som fattats av det internationella samfundet, ska unionen sträva mot följande mål:

- a) Stödja konventionsstaternas ansträngningar att genomföra övervaknings och röjningsaspekterna samt de aspekter som gäller utbildning och insatser för att minska riskerna med minor i Oslo-handlingsplanen.
- b) Stödja konventionsstaternas ansträngningar att genomföra de aspekter av Oslo-handlingsplanen som gäller hjälp till offren.
- c) Främja universaliseringen av konventionen och främja normer mot all användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor samt om deras förstöring.

⁽¹⁾ Rådets beslut (Gusp) 2017/1428 av den 4 augusti 2017 till stöd för genomförandet av Maputo-handlingsplanen för genomförande av 1997 års konvention om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring (EUT L 204, 5.8.2017, s. 101).

- d) Stödja insatser i konventionsstater som behåller antipersonella minor för tillåtna ändamål genom ökad rapporteringskapacitet och säkerställa att antalet minor som behålls inte överstiger det minsta antal som är absolut nödvändigt, och genom att utforska alternativ till skarpa antipersonella minor för utbildnings- och forskningsändamål där så är möjligt.
 - e) Åskådliggöra unionens och dess medlemsstaters pågående engagemang för konventionen och deras beslutsamhet att samarbeta med och hjälpa de konventionsstater som behöver stöd med att uppfylla åtagandena i konventionen, genom att stärka unionens ledande roll i strävan att uppfylla konventionens vision om ett definitivt slut på det lidande och de dödsfall och skador som orsakas av antipersonella minor.
2. De mål som avses i punkt 1 ska eftersträvas på ett sådant sätt att de stärker konventionens tradition av partnerskap och samarbete mellan stater, icke-statliga organisationer och andra organisationer, inklusive företrädare för mindrabbad samhällen. En inkluderande strategi ska säkerställas i samtliga åtgärder.
3. För att nå de mål som anges i punkt 1 ska unionen stödja följande projekt:
- a) Stöd till genomförande av artikel 5 i konventionen, internationellt samarbete och hjälp samt insyn och informationsutbyte.
 - b) Stöd till genomförande av hjälp till offer, internationellt samarbete och hjälp samt insyn och informationsutbyte.
 - c) Stöd till insatser för universalisering och främjande av konventionens normer.
 - d) Stöd till alternativ till användningen av skarpa antipersonella minor i utbildningssyfte, ökning av samarbete och hjälp.
 - e) Åskådliggörande av unionens och dess medlemsstaters engagemang och säkerställande av deras synlighet, särskilt genom årliga genomgångar för att sprida information om de verksamheter som föreskrivs i detta beslut och om deras resultat samt genom anordnande av ett avslutande evenemang, för att på så sätt lyfta fram unionens bidrag.
4. En detaljerad beskrivning av de åtgärder som ska vidtas för att nå målen i punkt 1 återfinns i bilagan.

Artikel 2

1. Unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik (den höga representanten) ska vara ansvarig för genomförandet av detta beslut.
2. Det tekniska genomförandet av de projekt som avses i artikel 1.3 ska anförtros ISU, representerad av Internationella centrumet för humanitär minröjning i Genève (GICHD).
3. ISU ska genomföra de projekt som anges i artikel 1.3 under den höga representantens ansvar. Den höga representanten ska för detta ändamål ingå nödvändiga överenskommelser med GICHD.

Artikel 3

1. Det finansiella referensbeloppet för genomförandet av de projekt som avses i artikel 1.3 ska uppgå till 2 658 139 EUR.
2. De utgifter som ska finansieras med det belopp som fastställs i punkt 1 ska förvaltas i enlighet med de förfaranden och regler som gäller för unionens allmänna budget.
3. Kommissionen ska övervaka att de utgifter som finansieras genom det belopp som avses i punkt 1 förvaltas på korrekt sätt. Kommissionen ska i detta syfte ingå en finansieringsöverenskommelse med GICHD, i vilken det ska fastställas att ISU ska säkerställa att unionens bidrag identifieras och synliggörs i proportion till dess storlek.

4. Kommissionen ska sträva efter att ingå den finansieringsöverenskommelse som avses i punkt 3 så snart som möjligt efter det att detta beslut har trätt i kraft. Den ska underrätta rådet om eventuella svårigheter i samband med detta och om dagen för ingåendet av finansieringsöverenskommelsen.

5. ISU ska genomföra de projekt som anges i artikel 1.3 i enlighet med beslutet om stärkt finansiell styrning och insyn inom ISU, som fattades vid det fjortonde mötet mellan de stater som är parter i konventionen år 2015. ISU ska, utöver andra rapporter, även tillhandahålla beskrivande kvartalsrapporter, samt en logisk ram och verksamhetsmatris som återges i bilagan.

Artikel 4

Den höga representanten ska rapportera till rådet om genomförandet av detta beslut på grundval av rapporter som regelbundet utarbetas av ISU. Dessa rapporter ska utgöra grunden för rådets utvärdering. Kommissionen ska lämna information om de finansiella aspekterna av genomförandet av detta beslut.

Artikel 5

1. Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

2. Beslutet ska upphöra att gälla 48 månader efter det att den finansieringsöverenskommelse som avses i artikel 3.3 har ingåtts, eller sex månader efter dagen för antagandet om ingen finansieringsöverenskommelse har ingåtts inom den perioden.

Utfärdat i Bryssel den 18 februari 2021.

På rådets vägnar
A.P. ZACARIAS
Ordförande

BILAGA

PROJEKT TILL STÖD FÖR OSLO-HANDLINGSPLANEN FÖR GENOMFÖRANDE AV 1997 ÅRS KONVENTION OM FÖRBUD MOT ANVÄNDNING, LAGRING, PRODUKTION OCH ÖVERFÖRING AV ANTIPERSONELLA MINOR (TRUPPMINOR) SAMT OM DERAS FÖRSTÖRING

Bakgrund

Att bidra till ökad mänsklig säkerhet i enlighet med den europeiska säkerhetsstrategin genom att främja acceptansen för normerna i och genomförandet av konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppmenor) samt om deras förstöring (nedan kallad *konventionen*). Det unionsstödda projektet skulle stödja konventionsstaternas ansträngningar att genomföra olika aspekter av Oslo-handlingsplanen 2020–2024, som antogs vid konventionens fjärde översynskonferens i november 2019.

Det föreslagna projektet skulle bygga på gemensam åtgärd 2008/487/Gusp och rådets beslut 2012/700/Gusp och (Gusp) 2017/1428 och bidra till förberedelserna inför konventionens femte översynskonferens 2024.

Projekt 1: Stöd till genomförande av minröjning (artikel 5 i konventionen), internationellt samarbete och hjälp (artikel 6 i konventionen) samt insyn och informationsutbyte (artikel 7 i konventionen)

1.1 Mål

- Att öka kapaciteten att rapportera och hantera kontaminering med antipersonella minor, inbegripet, i förekommande fall, improviserade sådana.
- Att genomföra kontextspecifik utbildning och insatser för att minska riskerna med minor.
- Att skapa hållbar nationell kapacitet för att ta itu med tidigare okända minerade områden.
- Att öka den regelbundna dialogen med intressenter.
- Att undersöka möjligheter till samarbete (internationellt och regionalt samarbete, trepartssamarbete och syd-syd-samarbete) för att ta itu med kvarstående utmaningar.
- Att förbättra rapporteringen i enlighet med Oslo-handlingsplanen och dess indikatorer.

1.2 Beskrivning

Med bidrag från kommittén för genomförandet av artikel 5 vad gäller urvalet av stödmottagande länder/regioner skulle upp till fem nationella/regionala evenemang anordnas i Nord-, Central- och Sydamerika, Europa, Centralasien eller Sydostasien, Mellanöstern och Nordafrika (Mena-regionen), Afrikas horn och Afrika söder om Sahara.

Dialogerna med nationella eller regionala intressenter skulle syfta till att ytterligare förbättra samarbetet och stödet när det gäller genomförandet av åtgärder inom Oslo-handlingsplanen som hör samman med artiklarna 5, 6 och 7 i konventionen. I vissa fall skulle dessa dialoger lägga särskild vikt vid rapportering av antipersonella minor av improviserad typ. Prioritet för nationella dialoger skulle ges till stater med kommande minröjningsfrister som kräver stöd. Dessutom skulle dialoger kunna hållas i stater som är nära att slutföra minröjning (artikel 5 i konventionen) eller nyligen har gjort detta i linje med åtgärd 26 i Oslo-handlingsplanen.

Med utgångspunkt i tidigare framgångar skulle evenemangen beakta och på utformnings-, förvaltnings- och genomförandenivå präglas av de skilda behoven och perspektiven hos kvinnor, flickor, pojkar och män i mindrabade samhällen och hos partner i åtgärder mot minor.

Dialogerna skulle organiseras och underlättas gemensamt av enheten för stöd till genomförande (ISU) och den mottagande konventionsstaten tillsammans med relevanta mellanstatliga organisationer som deltar i eller står som en av värdarna för evenemanget.

I den anda av samarbete som har varit grundläggande för konventionen skulle deltagarna inkludera berörda unionsenheter och medlemsstater, kommittén för genomförandet av artikel 5, kommittén för förbättring av samarbete och bistånd, företrädare för givare, Förenta nationernas (FN) organ, internationella och nationella minröjningsorganisationer, Internationella kampanjen för förbud mot landminor (ICBL) och andra intressenter. Om det leder till sponsring skulle ett sådant deltagande omfattas av de villkor som ska fastställas i redogörelsen för budgetkonsekvenserna.

Uppföljningsåtgärder som stöds av enheten för stöd till genomförande kan vidtas som svar på rekommendationer som följer av dialogerna eller som härrör från den berörda kommitténs synpunkter och/eller relevanta beslut av konventionsstaterna (t.ex. beslut om begäran om förlängning). Om mottagande konventionsstater deltar i koalitioner eller partnerskap med unionen eller dess medlemsstater, skulle enheten för stöd till genomförande enligt etablerad praxis samarbeta med alla parter.

1.3 Resultat

- Statliga företrädare får ytterligare kunskap om hur genomförandet av Oslo-handlingsplanen kan säkerställas genom inkluderande samråd med personer från drabbade samhällen.
- Statliga företrädare blir medvetna om behovet av att så snart som möjligt och i god tid före slutförandet upprätta nationell kapacitet att ta itu med nya eller tidigare okända minerade områden efter slutförandet.
- Statliga företrädare bygger upp kapacitet för att förbättra rapporteringen inom ramen för Oslo-handlingsplanen i enlighet med vägledningen för rapportering.
- Statliga företrädare inhämtar kunskap om tillgängligt samarbete och bistånd till stöd för sina genomförandeinsatser och om åtgärder de kan vidta för att uppmuntra sådant samarbete och bistånd, bland annat genom inrättandet av nationella plattformar åtgärder mot minor.
- Statliga företrädare kommer till insikt om utmaningar och luckor när det gäller genomförandet av de åtaganden de gjort inom ramen för Oslo-handlingsplanen och utvärderar särskilt var de står i förhållande till Oslo-handlingsplanens indikatorer.
- Statliga företrädare överväger att, på grundval av dialogerna, revidera, uppdatera eller utveckla nationella strategier eller planer för minröjning.
- De olika perspektiven hos kvinnor, flickor, pojkar och män och behoven hos minöverlevare och drabbade samhällen beaktas och deras meningsfulla deltagande säkerställs.

1.4 Mottagare

- Kvinnor, flickor, pojkar och män vars liv påverkas av förekomsten eller den misstänkta förekomsten av antipersonella minor i konventionsstater som håller på att genomföra skyldigheterna enligt artikel 5 i konventionen eller som nyligen har uppfyllt denna skyldighet.
- Statliga företrädare som arbetar med frågor som rör genomförandet av konventionen, särskilt aspekter som rör minröjning samt utbildning om och minskning av riskerna med minor.

Projekt 2: Stöd för genomförande av hjälp till offer, internationellt samarbete och hjälp (artikel 6 i konventionen) samt insyn och informationsutbyte (artikel 7 i konventionen)

2.1 Mål

Konventionsstaterna genomför hjälp till offer som en del av bredare funktionsnedsättnings- och utvecklingsstrategier med beaktande av jämställdhet och minöverlevandes skilda behov, inbegripet behoven hos överlevande på landsbygden och i avlägsna områden.

2.2 Beskrivning

Genom att anta Oslo-handlingsplanen bekräftade konventionsstaterna på nytt sitt åtagande att säkerställa minoffrens fullständiga, likvärdiga och faktiska deltagande i samhället, grundat på respekt för mänskliga rättigheter, jämställdhet, inkludering och icke-diskriminering.

Tack vare det ekonomiska stöd som tillhandahållits inom ramen för beslut (Gusp) 2017/1428 och som en uppföljning av den globala konferens som avses i beslut 2012/700/Gusp kunde yrkesverksamma på områdena för hjälp till offer och rättigheter för personer med funktionsnedsättning från konventionsstater och icke-konventionsstater med ett betydande antal överlevande sammanträda vid en global konferens i syfte att knyta ytterligare partnerskap på nationell och internationell nivå inom området för rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Detta möjliggjordes bland annat genom deltagande av relevanta nationella ministerier och omfattande sakkunskap från bland andra FN:s generalsekreterares särskilda sändebud för funktionsnedsättning och tillgänglighet, Världshälsoorganisationen (WHO), Internationella arbetsorganisationen (ILO), Internationella rödakorskommittén (ICRC) och expertorganisationer som ingår i ICBL, däribland Humanity and Inclusion (HI).

Mot bakgrund av detta framgångsrika arbete skulle detta projekt stödja en tredje global konferens, med deltagande av erfarna personer som arbetar med hjälp till offer, FN:s särskilda sändebud för funktionsnedsättning och tillgänglighet och en ledamot av kommittén för konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, för att se över genomförandet av Oslo-handlingsplanen och bidra till en ny handlingsplan som ska antas av det internationella samfundet under 2024. En sådan konferens skulle äga rum minst ett år innan den femte översynskonferensen, med ett förväntat deltagande av och bidrag från den utsedda ordföranden för översynskonferensen.

Projektet skulle, med bidrag från kommittén för hjälp till offren vad gäller urvalet av de mottagande länderna/regionerna, utvidga sitt stöd till konventionsstater genom dialoger med nationella och/eller regionala intressenter inom upp till fem evenemang i Nord-, Central- och Sydamerika, Europa, Centralasien eller Sydostasien, Mena-regionen, Afrikas horn och Afrika söder om Sahara. Dessa dialoger skulle syfta till att hjälpa konventionsstater att stärka sina sektorsövergripande insatser för att säkerställa att genomförandet av hjälp till offer överensstämmer med relevanta bestämmelser i konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Dialogerna skulle syfta till att stärka och säkerställa inkludering och faktiskt deltagande av minoffer och de organisationer som företräder dem, i diskussioner för att mobilisera och säkra resurser och garantera tjänster ur ett rättighetsbaserat perspektiv. För att ytterligare stärka dessa band och upprätthålla en sammanhållen plan för uppbyggnad och utveckling av nationell kapacitet skulle projektet också sträva efter att stå värd för möten med experter på hjälp till offer som anordnas inför konventionsstaternas möten, på behovsbasis, men under alla omständigheter vid minst tre tillfällen.

Med utgångspunkt i tidigare framgångar skulle evenemangen beakta och på utformnings-, förvaltnings- och genomförandenivå präglas av en inkluderande process som tar hänsyn till de skilda behoven och perspektiven hos kvinnor, flickor, pojkar och män som överlevt explosioner med antipersonella minor, mindrabade samhällen och kretsar som värnar rättigheter för personer med funktionsnedsättning, inbegripet överlevande på landsbygden och i avlägsna områden. Detta skulle säkerställa att ett mervärde tillförs de insatser som görs på nationell nivå.

Dialogerna skulle organiseras och underlättas gemensamt av enheten för stöd till genomförande och den mottagande konventionsstaten, i relevanta fall tillsammans med regionala mellanstatliga organisationer som är med och sponsrar dialogen. I den anda av samarbete som har varit grundläggande för konventionen skulle deltagarna inkludera berörda unionsenheter och medlemsstater, kommittéerna för hjälp till offer och för förbättring av samarbete och bistånd, företrädare för givare, FN-organ, inbegripet WHO och kontoret för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, internationella och nationella minröjningsorganisationer, ICRC och andra intressenter, däribland ICBL med medlemsorganisationer som HI. Om det leder till sponsring skulle ett sådant deltagande omfattas av de villkor som ska fastställas i redogörelsen för budgetkonsekvenserna.

Uppföljningsåtgärder som stöds av enheten för stöd till genomförande kan vidtas som svar på rekommendationer som följer av dialogerna eller som härrör från den berörda kommitténs synpunkter och/eller relevanta slutsatser från de nationella/regionala dialogerna. Detta skulle inbegripa sponsring av relevanta yrkesverksamma inom hjälp till offer och/eller företrädare för organisationer för personer som överlevt minor så att de kan delta i tekniska utbytesbesök eller i formella eller informella möten inom ramen för konventionen. Om mottagarländer deltar i koalitioner eller partnerskap med unionen eller medlemsstaterna, skulle enheten för stöd till genomförande enligt etablerad praxis samarbeta med alla parter.

2.3 Resultat

- Statliga företrädare ökar sin kunskap om hur man på bästa sätt kan säkerställa ett sektorsövergripande svar i syfte att genomföra skyldigheter när det gäller hjälp till offer, och om hur man integrerar hjälp till offer i bredare nationella strategier, planer och rättsliga ramar.
- Staterna får förståelse för behovet av att säkerställa att en relevant statlig enhet tilldelas uppgiften att övervaka integreringen av hjälp till offer i bredare ramar, och om behovet av att utarbeta en handlingsplan grundad på specifika, mätbara, realistiska och tidsbundna mål för att stödja minoffer.
- Staterna ökar inkluderingen i sina strategier för hjälp till offer, särskilt genom att öka deltagandet av organisationer för överlevande eller organisationer som arbetar för rättigheter för personer med funktionsnedsättning i den nationella planeringen och i de delegationer som följer projektets verksamhet.

- Statliga företrädare kommer till insikt om utmaningar och luckor när det gäller genomförandet av de åtaganden de gjort inom ramen för Oslo-handlingsplanen och utvärderar särskilt var de står i förhållande till Oslo-handlingsplanens indikatorer.
- Statliga företrädare överväger att, på grundval av dialogerna, revidera, uppdatera eller utveckla sina nationella strategier för personer med funktionsnedsättningar.
- Organisationer för överlevande och organisationer som arbetar för rättigheter för personer med funktionsnedsättningar vidareutvecklar sin kapacitet och/eller ges inflytande till följd av projektets verksamhet.
- Statliga företrädare bygger upp kapacitet för att förbättra rapporteringen inom ramen för Oslo-handlingsplanen i enlighet med vägledningen för rapportering.
- Stater och organisationer som företräder offren stärker partnerskapen med relevanta humanitära grupper, fredsbyggande grupper, utvecklingsgrupper och människorättsorganisationer med beaktande av Agenda 2030 för hållbar utveckling.

2.4 Mottagare

- Kvinnor, flickor, pojkar och män som har skadats av antipersonella minor och andra explosiva lämningar efter krig, minoffer, inbegripet på landsbygden och i avlägsna områden.
- Experter på hjälp till offer, som arbetar med frågor av relevans för hjälp till offer.
- Yrkesverksamma på området rättigheter för personer med funktionsnedsättning, som arbetar i stater med ett betydande antal personer som överlevt minor.

Projekt 3: Stöd till ansträngningar för universalisering och främjande av konventionens normer

3.1 Mål

Stater som inte är parter i konventionen närmar sig en anslutning och berörda tjänstemän ställer sig positiva till konventionen och/eller den internationella normen mot antipersonella minor.

3.2 Beskrivning

I Osloförklaringen om en värld utan minor åtog sig staterna att främja och försvara de normer som fastställs i konventionen och att göra allt för att universalisera konventionen på grundval av sina skyldigheter enligt internationell rätt, inbegripet internationell humanitär rätt och människorättslagstiftning.

I Oslo-handlingsplanen fastställs två åtgärder för att säkerställa ett ökat medlemskap i konventionen och en skärpning av konventionens normer. I åtgärderna 11 och 12 uppmanas konventionsstaterna att använda sig av alla tillgängliga medel för att främja icke-konventionsstaters ratificering av/anslutning till konventionen, bland annat genom att uppmuntra deras deltagande i arbetet inom ramen för konventionen och fortsätta att främja universell efterlevnad av konventionens normer och mål.

I detta syfte, och med bidrag från konventionens ordförande och informella grupp för universalisering, skulle projektet i relevanta fall genomföra en rad olika insatser för universalisering. Dessa insatser skulle inbegripa besök på hög nivå, tekniska möten och/eller workshoppar, sponsring av relevanta tjänstemän från målstaterna för deltagande i konventionsmöten och i möten på ambassadörsnivå vid FN:s högkvarter eller något av dess underordnade regionala högkvarter.

Minst fem verksamheter skulle genomföras med stöd från konventionsgemenskapen, inbegripet unionens medlemsstater och unionens delegationer i målstater. Om unionen eller dess medlemsstater deltar i koalitioner mellan länder eller i partnerskap i målstater kommer enheten för stöd till genomförande att enligt etablerad praxis samarbeta med alla parter.

När så är möjligt skulle en politisk strategi på hög nivå följas upp med tekniska workshoppar med expertunderlag från de stater som leder arbetet för universalisering, ICBL, Internationella rödakorskommittén, FN:s landenheter och/eller relevanta organisationer. Dessa workshoppar skulle genomföras på antingen nationell, subregional eller regional nivå med relevanta ministerier eller institutioner i målstaterna. Projektet skulle sträva efter att sponsra deltagandet av relevanta delegater från målstaterna i konventionsmöten. Detta skulle säkerställa konventionsstaternas möjlighet till uppföljning med målstaterna och konventionsmötenas plats på målstaternas agendor. Enheten för stöd till genomförande skulle samordna sådan sponsring som är tillåten enligt redogörelsen för budgetkonsekvenserna.

Dessutom skulle enheten för stöd till genomförande stå värd för ett tekniskt uppföljningsmöte på nationell, subregional eller regional nivå med en icke-konventionsstat som tidigare varit föremål för ett unionsbeslut eller en gemensam unionsåtgärd.

3.3 Resultat

- Beslutsfattare i stater som inte är parter i konventionen får ökad kunskap om konventionen och dess normer och/eller om det stöd som finns tillgängligt för anslutning.
- Berörda statliga tjänstemän får ökad förståelse för arbetet inom ramen för konventionen.
- Stater som inte är parter i konventionen ger offentligt uttryck för ett närmande eller en positiv inställning till konventionen och dess normer (t.ex. deltagande i ett formellt eller informellt konventionsmöte).
- Till följd av uppdragen får de nationella aktörerna inom områdena åtgärder mot minor och/eller universalisering ny kraft att verka för universalisering.
- Unionens roll när det gäller att främja konventionen och dess normer lyfts fram inom konventionens gemenskap samt bland egna unionstjänstemän och stater som inte är parter i konventionen.
- Minst en målstat som inte är part tillhandahåller en frivillig artikel 7-rapport.

3.4 Mottagare

- Stater som ännu inte har ratificerat, godkänt, accepterat eller anslutit sig till konventionen.
- Konventionsstater samt internationella och icke-statliga organisationer som deltar i ansträngningar för att främja en universalisering av konventionen.
- Kvinnor, flickor, pojkar och män i stater där ett förbud mot landminor införs.

Projekt 4: Stöd till alternativ till användning av skarpa antipersonella minor för utbildning (artikel 3 i konventionen), och till ökat samarbete och ökad hjälp (artikel 6)

4.1 Mål

Stater som bibehåller antipersonella minor för tillåtna ändamål agerar i enlighet med Oslo-handlingsplanens åtgärd 16 genom bland annat ökad rapportering, och åtgärd 17 genom att undersöka alternativ till skarpa antipersonella minor.

4.2 Beskrivning

För närvarande finns det 66 konventionsstater som bibehåller mer än 150 000 antipersonella minor för tillåtna ändamål enligt artikel 3 i konventionen. Även om information från konventionsstaterna tyder på att detta antal minskar, har en handfull konventionsstater inte lämnat in årlig insynsinformation om sina bibehållna antipersonella minor på många år.

I syfte att stödja konventionsstater som kan vilja agera i enlighet med Oslo-handlingsplanens åtgärder 16 och 17 skulle det föreslagna projektet, med bidrag från konventionens ordförande, stödja ett nationellt eller regionalt seminarium med minst två stater som begär sådant bistånd. Konventionsstaterna, inbegripet medlemsstaterna, och relevanta organisationer kan tillhandahålla tillvaratagna erfarenheter och färdplaner för att ersätta skarpa antipersonella minor för utbildningsändamål. Om unionen eller medlemsstater deltar i koalitioner mellan länder eller i partnerskap med mottagande konventionsstater kommer enheten för stöd till genomförande att enligt etablerad praxis samarbeta med alla parter.

Projektet skulle också stödja en teknisk workshop om alternativ till användning av skarpa antipersonella minor. När så är relevant och/eller möjligt skulle unionens medlemsstater och andra konventionsstater uppmanas att utbyta tillvaratagna erfarenheter av alternativ inom utbildning och forskning och/eller av förstöring av bibehållna antipersonella minor, i syfte att ytterligare stärka samarbetet och biståndet inom konventionsgemenskapen. I detta syfte skulle projektet involvera kommittén för samarbete för efterlevnad och kommittén för förbättring av samarbete och bistånd.

4.3 Resultat

- Konventionsstaterna ökar rapporteringen om artikel 3 i konventionen i årliga transparensrapporter.
- Konventionsstater som har möjlighet till det deltar i samarbete med och hjälp till konventionsstater som vill vidta åtgärder i fråga om åtaganden enligt artikel 3 och enligt Oslo-handlingsplanens åtgärder 16 och 17.
- Konventionsstater som bibehåller ett stort antal antipersonella minor inhämtar uppdaterade kunskaper, och minst en konventionsstat gör framsteg vad gäller användning av alternativ för utbildning.

4.4 Mottagare

- Konventionsstater med åtaganden enligt artikel 3.
- Statliga tjänstemän med ansvar för utbildningsprogram för minröjning.
- Kvinnor, flickor, pojkar och män i stater där bibehållna antipersonella minor förstörs.

Projekt 5: Visa unionens och medlemsstaternas engagemang och säkerställa deras synlighet

5.1 Mål

Konventionsgemenskapen och mottagande konventionsstater får förståelse för unionens och dess medlemsstaters bidrag till genomförandet av konventionen; tjänstemän inom unionen och dess medlemsstater bli medvetna om detta beslut och om vilken betydelse det kan ha för deras arbete.

5.2 Beskrivning

I enlighet med tidigare rådsbeslut och den tidigare gemensamma åtgärden åtar sig enheten för stöd till genomförande att lyfta fram unionens och dess medlemsstaters roll i konventionsgemenskapen och i mottagar- och målstaterna. För detta ändamål och inom ramen för kommunikations- och synlighetsplanen skulle enheten för stöd till genomförande anordna ett inledande och avslutande evenemang och regelbundna genomgångar, särskilt under de konventionsmöten som anordnas under projektets genomförandefas.

Enheten för stöd till genomförande skulle genom mediekampanjer och publikationer främja genomförandet av konventionen. Enheten för stöd till genomförande skulle säkerställa att unionens roll i denna kampanj lyfts fram.

I enlighet med tidigare praxis skulle enheten för stöd till genomförande månadsvis rapportera till unionen och kvartalsvis rapportera till unionen och dess medlemsstater om genomförandet av projektet.

5.3 Resultat

- Tjänstemän inom unionen och dess medlemsstater blir medvetna om detta beslut och om vilken betydelse det kan ha för deras arbete.
 - Unionens och medlemsstaternas engagemang för konventionen och åtgärder mot minor i allmänhet sätts i fokus för konventionsstaterna och en global publik som intresserar sig för människors säkerhet.
 - Medvetenheten om konventionens mål stärks inom det internationella samfundet.
-